

ΤΡΑΜ

ένα ὄχημα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1971

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ

Θάνατος καὶ Ανάστασις
τοῦ
Κωνσταντίνου Παλαιολόγου

I "Ἐτσι καθὼς ἐστέκονταν ὀρθὸς μπροστὰ στὴν Πύλη κι ἄπαρτος μὲς
στὴ λύπη του

Μακριὰ τοῦ κόσμου ποὺ ἡ ψυχὴ του γύρευε νὰ λογαριάσει στὸ φάρ-
δος Παραδείσου Καὶ σκληρὸς πὺρ κι ἀπ' τὴν πέτρα ποὺ δὲν τὸν
εἶχανε κοιτάξει τρυφερὰ ποτὲ — κάποτε τὰ σιραβὰ δόντια του ἄσπρι-
ζαν παράξενα

Κι ὅπως περνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του λίγο πὸ πάνω ἀπ' τοὺς ἀνθρώ-
πους κι ἔβγανε ἀπ' ὅλους Ἕναν πού τοῦ χαμογελοῦσε τὸν Ἄλη-
θινὸν πὸ ὁ χάρος δὲν τὸν ἔπιανε

Πρόσεχε νὰ προφέρει καθαρά τὴ λέξη θάλασσα ἔτσι πὸ νὰ γυα-
λίσουν μέσα της ὅλα τὰ δελφίνια Κι ἡ ἔρημιά πολλή πὸ νὰ χωρᾷ
ὁ Θεὸς κι ἡ κάθε μιὰ σταγόνα σταθερῆ στὸν ἥλιο ν' ἀνεβαίνει

Νέος ἀκόμα εἶχε δεῖ στοὺς ὤμους τῶν μεγάλων τὰ χρυσὰ νὰ λάμπουν
καὶ νὰ φεύγουν Καὶ μιὰ νύχτα θυμᾶται σ' ὥρα μεγάλης τρι-
κυμίας βόγγηξε ὁ λαιμὸς τοῦ πόντου τόσο πὸ θολώθη μὰ δὲν ἔ-
στερξε νὰ τοῦ σταθεῖ

Βαρὺς ὁ κόσμος νὰ τὸν ζήσεις ὅμως γιὰ λίγη περιφάνεια τὸ ἄξιζε.

II Θέ μου καὶ τώρα τί Ποῦχε μὲ χίλιους νὰ παλαίψει χώρια μὲ τὴ
μοναξιά του ποίος αὐτὸς ποῦξερε μ' ἕνα λόγο του νὰ δώσει ὁ-
λάκερης τῆς γῆς νὰ ξεδιψάσει τί

Ποῦ ὅλα τοῦ τᾶχαν πάρει Καὶ τὰ πέδιλά του τὰ σταυροδετὰ καὶ τὸ
τρικράνι του τὸ μυτερὸ καὶ τὸ τοικιὸ πὸν καθαλοῦσε κάθε ἀπομεσῆ-
μερο νὰ κρατᾷ τὰ γκέμια ἐνάντια στὸν καιρὸ σὰ ζόρικο καὶ πηδηχτὸ
βαρκάκι

Καὶ μιὰ φούχτα λουίζα πὸν τὴν εἶχε τρίψει στὰ μάγουλα ἐνὸς κο-
ριτσιοῦ μεσάνυχτα νὰ τὸ φιλήσει (πῶς κουρναλίζαν τὰ νε-

ρὰ τοῦ φεγγαριοῦ στὰ πέτρινα τὰ σκαλοπάτια τρεῖς γκρεμοὺς πάνω
ἀπ' τὴ θάλασσα...)

Μεσημέρι ἀπὸ νύχτα   Καὶ μήτ' ἕνας πλάι του   Μονάχα οἱ λέξεις
του οἱ πιστὲς ποῦσιγαν ὅλα τους τὰ χρώματα ν' ἀφήσουν μὲς στὸ χέρι
του μιὰ λόγχη ἀπὸ ἄσπρο φῶς

Καὶ ἀντίκρου   σ' ὄλο τῶν τειχῶν τὸ μάκρος   μυρμηκιά οἱ χυμένες
μὲς στὸν γύψο κεφαλὲς ὅσο ἔπαιρνε τὸ μάτι του

«Μεσημέρι ἀπὸ νύχτα — ὄλ' ἡ ζωὴ μιὰ λάμψη!»   φώναξε κι ὄρμησε
μὲς στὸ σωρὸ   σύρνοντας πίσω του χρυσιὰ γραμμὴ ἀτελεῦτητη

Καὶ ἀμέσως ἔνωσε   ἔεκινημένη ἀπὸ μακριὰ   ἡ στερνὴ χλομάδα
νὰ τὸν κυριεύει.

II   Τώρα   καθὼς τοῦ ἡλίου ἡ φτερωτὴ ὀλοένα γυμνοῦσε καὶ πὺρ γρή-
γορα   οἱ αὐλὲς βουτούσαν μέσα στὸ χειμῶνα κι ἔβγαιναν πάλι κα-
τακόκκινες ἀπ' τὰ γεράνια

Κι οἱ μικροὶ δροσεροὶ τροῦλλοι ὅμοια μέδουσες γαλάζιες ἔφταναν κάθε
φορὰ καὶ πὺρ ψηλὰ στ' ἀσήμια πού τὰ ψιλοδοῦλευε ὁ ἀγέρας γι' ἄλλων
καιρῶν   πὺρ μακρινῶν   τὸ εἰκόνισμα

Κόρες παρθένες   φέγγοντας ἡ ἀγκαλιά τους ἕνα θερινὸ ξημέ-

ρωμα φρέσκα βαγιόφυλλα καὶ τῆς μυροίνης τῆς ξεριζωμένης τῶν
βυθῶν σταλάζοντας ἰώδιο τὰ κλωνάρια

Τοῦφερναν Ἐνῶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἄκουγε στὴ μεγάλη
καταβόθρα νὰ καταποντίζονται πλῶρες μαύρων караβιῶν τ' ἀρ-
χαῖα καὶ καπνιομένα ξύλα ὅθε μὲ στυλωμένο μάτι ὀρθὲς ἀκόμη Θεομή-
τορες ἐπιτιμούσανε

Ἄναποδογουρισμένα στὶς χωματερὲς ἀλόγατα σωρὸς τὰ χτίσματα μι-
κρὰ μεγάλα θρουβαλισμὸς καὶ σκόνης ἄναμα μὲς στὸν ἀέρα

Πάντοτε μὲ μιὰ λέξη μὲς στὰ δόντια του ἄσπαστη κειτάμενος
Αὐτὸς

ὁ τελευταῖος Ἕλληνας!

1969

Ὀδυσσεύς Ἐλύτης

στὴ βρυσόμανα τοῦ ταμπάκη εἶνα ἠρωὶ
κατογερακὶ ματῶγε φανταρο:
"τρὲς πηχὲς κακομοιρικό σου πρέπει γῆ
καὶ δὺ τὴ δερτὲς μακρινὴ καὶ ξενὴ"

Πάνος Θεοδορίδης